

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 listopada 2012 r.,
sprawy **W. D.**
skazanego z art. 200 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 24 lutego 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 10 października 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego W. D. z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 24 lutego 2012 r., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego W. D. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 10 października 2011 r. – utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od wyroku Sądu Okręgowego kasację wywiódł obrońca skazanego, zarzucając orzeczeniu rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku tj. przepisów art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., wyrażające się w tym, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał zarzutów apelacji w sposób należyty i rzetelny, gdyż nie odniósł się do nich stosownie do wymagań wskazanych wyżej przepisów, poprzestając na ogólnikowych stwierdzeniach, a pomijając jakkolwiek

wnikliwą analizę prawidłowości wyroku Sądu I instancji oraz nie wskazując w uzasadnieniu własnej szczegółowej argumentacji w przedmiocie oceny zarzutów apelacji i tym samym naruszył także wynikający z treści art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności standard rzetelnego procesu odwoławczego.

Autor kasacji wniósł „o uchylenie w całości wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania” (k. 3 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

W apelacji obrońca zarzucił wyrokowi obrazę przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie wybiórczej i dowolnej oceny materiału dowodowego oraz błęd w ustaleniach faktycznych.

Wbrew wywodom kasacji Sąd odwoławczy nie obraził przepisów art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. Bezzasadne są twierdzenia obrońcy, iż Sąd Okręgowy ogólnikowo i pomijając jakąkolwiek wnikliwą analizę prawidłowości wyroku Sądu I instancji odniósł się do zarzutów apelacji, gdyż przeczy temu treść uzasadnienia wyroku tego Sądu. W kwestii stawianego przez skarżącego zarzutu pobieżnego odniesienia się do kwestii oceny zeznań świadka O. M., stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy wskazał na motywy swojej decyzji, co z wynika wprost ze str. 7-8 pisemnego uzasadnienia. Słusznie dzieląc zapatrywania Sądu *meriti*, że zeznania pokrzywdzonej O. M. są wiarygodne, Sąd odwoławczy podkreślił stanowczość i konsekwencję w relacjach świadka. Jednocześnie, biorąc pod uwagę czasookres dokonywanych czynów (na przestrzeni dwóch lat) Sąd miał na uwadze także i to, że owe relacje różniły się, jednak dotyczyło to okoliczności drugorzędnych, co tym bardziej – jak podkreślił Sąd – potwierdza prawdopodobność świadka oraz to, że nie były to „wersje” wyuczone na potrzeby postępowania karnego. Zeznania świadka były ponadto wsparte opinią biegłej psycholog, wykazami połączeń, zapisami w kalendarzu.

Sąd odwoławczy w sposób wystarczający i zgodny z wymogami odniósł się także do kwestii oceny zeznań świadków /.../. Wbrew twierdzeniom obrony Sąd Okręgowy wskazał, że z uwagi na to, iż zeznania wymienionych świadków nie dotyczyły faktów głównych i wskazywały oceny dezawuuujące zeznania pokrzywdzonej, nie mogły zostać uznane za logiczne i spójne. Podkreślono także,

że obowiązkiem świadka jest przedstawienie swojej wiedzy co do faktów, a nie oceny tych faktów (str. 8 uzasadnienia SO).

W odniesieniu do kwestionowanej opinii biegłego psychologa A. B. – T. Sąd odwoławczy wskazał, że jest to nieuzasadniona polemika ze strony skarżącego. Jak wskazano w pisemnym uzasadnieniu, ocena skłonności pokrzywdzonej w zakresie tego, czy manipuluje obrazem własnej osoby, nie może być zaliczona (jak chciałby tego skarżący) do oceny wiarygodności zeznań świadka, co przecież nie leży w gestii biegłego.

Skoro ocena dowodów jest zgodna z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. Sąd odwoławczy nie musi szczegółowo odnosić się do zarzutów apelacji kwestionujących w rzeczywistości tę ocenę. W takim wypadku wystarczające jest wskazanie głównych powodów nie podzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu I instancji (por. wyrok SN z 15 kwietnia 2009 r., Lex nr 512100).

Jak wspomniano, ocena wiarygodności dowodów zebranych w sprawie, a w szczególności zeznań pokrzywdzonej O. M. jest trafna. W konsekwencji niewątpliwie prawidłowe są ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o wiarygodne dowody zebrane w sprawie.

Podsumowując, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną oraz zwolnił skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.